

tivt, og også på, at ventetiderne ved domstolene i dyremishandlingsager såvel som i andre sager undgås eller minimeres mest muligt. I Venstre anerkender vi også, at der er enkelte tilfælde, hvor sager trækker ud i alt for lang tid.

Men det her beslutningsforslag løser ikke de problemer på en særlig betryggende måde. Tværtimod mener vi i Venstre, at det her forslag rejser – det mente vi i øvrigt også sidste gang, man diskuterede det – en række retssikkerhedsmæssige spørgsmål. Det er spørgsmål, som godt nok erkendes i forslaget, men som der ikke gives nogen som helst svar på.

Det kan jo virke sympatisk, at forslagsstillerne ønsker at give politiet mulighed for administrativt at udstede et midlertidigt forbud mod at have med dyr at gøre. Men det er altså dybt problematisk, at der ikke tages hensyn til retssikkerheden. Det er grundlæggende og fuldstændig fundamentalt i det danske retssamfund, at man er uskyldig, indtil andet er bevist. Og med det her beslutningsforslag kan man forestille sig, som justitsministeren også redegjorde for, at en landmand uden retssag og uden rettergang midlertidigt fratages retten til at passe sine dyr. Han bliver nødt til at sælge sin gård og afstå sit levebrød som konsekvens af det her forslag. Efterfølgende frifindes han så, men da er skaden sket: Hans levebrød og erhverv er væk. Situationen er selvfølgelig en fuldstændig anden, hvis det drejer sig om en hund eller et andet kæledyr, men den lovgivning, vi har, skelner altså ikke mellem de to ting.

Derfor kan og vil vi i Venstre ikke acceptere, at politiet administrativt får mulighed for at fratage folk retten til at holde dyr, uden at der har været en dom, en retsprøvelse. De retssikkerhedsmæssige omkostninger står simpelt hen ikke mål med den dyrevelfærdsmæssige gevinst – også taget i betragtning, hvad justitsministeren lige har redegjort for, nemlig at dyreværnslovens § 21 i dag er et rigtig godt redskab til, at politiet i praksis kan gøre det, som forslagsstillerne egentlig efterspørger.

Afslutningsvis vil jeg takke forslagsstillerne for at have fjernet den del af forslaget om skærpelse af straffen for grov dyremishandling, som ellers var indeholdt sidste gang, vi diskuterede det her forslag. Jeg vil dermed også takke forslagsstillerne for den anerkendelse af, at strafmulighederne og rammen i dyreværnsloven i dag er tilfredsstillende, nemlig at dyremishandling straffes med frihedsstraf i op til 1 år og ved gentagelsestilfælde i 2 år.

Jeg må desværre meddele, at Venstre ikke kan støtte forslaget, da vi retssikkerhedsmæssigt finder det uacceptabelt at fratage en person hans eller hendes levebrød og erhverv uden domfældelse; det vil være et brud på fundamentale retsprincipper.

Kl. 17:28

Anden næstformand (Søren Espersen):

Tak til ordføreren. Så er det Socialdemokraternes ordfører, fru Karen Hækkerup.

Kl. 17:28

(Ordfører)

Karen Hækkerup (S):

Så fik vi jo endnu en gang at vide, at det her drejer sig om retsprincipper, og at det vil være uacceptabelt, fordi det vil ramme mennesker hårdt. Grunden til, at Socialdemokraterne i sidste samling fremsatte det her forslag og nu genfremsætter det sammen med SF, er jo ikke, at vi vil tage hensyn til dem, som har dyrene. Det handler om, at vi vil tage hensyn til de dyr, der lider.

Der er fra tid til anden skrækelige historier om hunde, som bliver hængt, om køer, som får brækket deres haler, og om dyr, der bliver efterladt i skoven med deres poter klippet af eller med deres mund tapet sammen. Der er altså mennesker i det her land, som behandler deres dyr så skidt, at det ligner torturlignende forhold. Det er til de mennesker, vi rent faktisk gerne vil ind at sige: Det nytter ikke noget, at I bare går ud og køber jer et nyt dyr, mens vi venter på, at der falder dom i en given sag.

Lovgivningen i dag er sådan, at man har ret til og mulighed for, hvis det er det samme dyr, der lider overlast, at komme ind og give en masse pålæg; man kan fjerne dyret, man kan kræve det aflivet. Men det ændrer ikke ved, at folk, mens sagen verserer ved domstolene, kan gå ud og anskaffe sig et, to, tre eller ti nye dyr, som de kan behandle lige så dårligt eller værre.

Vi har nogle sagsbehandlingstider ved domstolene, der generelt er meget, meget lange. Det er en sang, vi synger tit. Vi brokker os ganske ofte over, at der er for få ressourcer ved domstolene, og foreslår, at man f.eks. kunne ansætte noget HK-personale for at frigive noget mere dommertid, så der kunne være noget mere effektiv handling ved domstolene. Det er en sag, som løber helt for sig selv, men en afledt konsekvens af den her ineffektivitet ved domstolene, som der jo givet må siges at være, er, at der er nogle sager, som har en ganske lang sagsbehandlingstid, fordi de vurderes til ikke at være lige så vigtige som alt muligt andet. Vi har jo her i Folketinget